

παράστησαν τὰ πράγματα, δὲν ἔμπορούσε παρὰ ἔτσι νὰ τὰ κρίνῃς. Ἄκουσε ὅμως τώρα καὶ τὴν καθαρή ἀλήθεια καὶ ξανακρίνε πάλι.

Τοὺς στίχους τοῦ κ. Συρ-Υόκο οὐτε ἐξοχούς τοὺς βρῆκα ὅταν μοῦ τοὺς ἐστειλάν καὶ τοὺς δημοσίευσαν στὸ «Νουμᾶ», οὔτε τώρα τοὺς βρίσκω οἰκτρούς, ἂν καὶ τοὺς κατακουρέλιασε ὁ δημιουργός τους. Τοὺς εὐρῆκα ἀπλούστατα ὡς Ἰαπωνέζικους στίχους, κακομεταφρασμένους ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε ἀξιόους νὰ δημοσευθοῦν ὡς ἐπίκαιροι καὶ περιέργοι.

Αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ πάθημά μας, ἔξον ἂν ἔχῃς τὴν ἀπαίτηση πῶς πρέπει νὰ καταγίνουμαι ἄλλοτε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἴσα μὲ τὸ βραδὺ νὰ νυκταλύπτω τὴν ἀκροστιχίδες (ὅπως κάμουν οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» κ' οἱ μεγάλοι Ἰαπωνο-Ἕλληνες ποιηταὶ) σ' ὅσα πεζὰ καὶ ἔμμετρα μοῦ στέλνουν.

Δικός σου
Δ. Π. Ταγκόπουλος

ΟΣΙΑΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΥΓΑ

Ἔχει τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἄν φεγγαριοῦ ἄχτιδα ὁπότεν δύνει. Τοῦ βουνοῦ τὴν καταχνιὰ τὴν ἔχει ἢ γιὰ νεκροσάβανο, ἢ ὅτ' αὐτὰ μάτια τοῦ ὁμοιάζουν μὲ φῶτα δὺο μισοσθητὰ. Στὸ στήθος ἡ πληγὴ του φαίνεται μαύρη καὶ βαθιά. «Ἐσὺ εἶσαι, ὦ Κρούγα; τοῦ λέγει ὁ ἀτρόμητος ὁ Κόναλ. Γιὰ τοῦ Δέγα ποῦσαι ὁ πρῶτος τοῦ βουνοῦ, σὺ ποῦπαζες ἀσπίδες γιὰτι εἶσαι τόσο κίτρινος καὶ τόσο λυπημένος; Πιτὲ δὲν σὲ ἐχλώμιανε ὁ φόβος; ποῦθεν σοῦρε ἡ ταραχὴ, τῆς μοναξιάς παιδί, ποῦσαι στὰ ὄρη;»

Τὸ φάντασμα ἐξάπλωσε τὸ χροὸ τοῦ τοῦ χέρι στὸν ἥρωα. Ἡ μισοσυστὴ φωνὴ του βγάζει ἥχο ἀδύνατο ἄν ἄνεμο ὅπου φυσᾷ στῆς λίμνης Λέγως τὰ λαγαρὰ νερά. «ὦ Κόναλ, ἡ σκιά μου γυρίζει ἄνω στὰ βουνά, καὶ ποῦμαι γεννημένος ἐν ὧ ἄνω πτῆν ἀμμουδιά τοῦ Ὀδλινου κοιμᾶται ἀκῆδετο τὸ σῶμα μου. Δὲν θὰ ξαναγεννηθῇς πλέον τὸν Κρούγα. Δὲν θὰ ὄῃς ἀπάνω εἰς τοὺς θάμνους τ' ἀχνάρια τῶν βημάτων του. Ὡς τῆς Κρόμλας εἶμαι τὸν ἑλαφρὸν τὸν ἄνεμο. Δὲν εἶμαι πλέον ἄλλο παρὰ κινούμενος ἄνεμος, ἀέρας ὅπου φεύγει. Βλέπω τὸ σύννεφο ἐδῶ τὸ μαῦρο τοῦ θανάτου νὰ πλησιάζῃ, ὦ παιδί τοῦ Κόλμα, μὲς τῆς Λένας, βλέπω, τοὺς κάμπους σταματᾷ. Τοῦ πρᾶσινου τοῦ Ἑριν θενὰ χαθοῦνε τὰ παιδιὰ; φύγε ἀπὸ τὸν κόμπο αὐτὸν ὅπου μὲ ἔωτικά εἶναι πλημμυρισμένος»

Ἐίπε καὶ ἀφανίστηκε ὁμοιο μὲ τὸ φεγγάρι ποῦ στὴν ἀνεμοταραχὴ χάνεται ἄν ἐκλείψῃ

«Σταμάτησε, ἐφώνησε ὁ Κόναλ, ἔλα ἴσως ἀγαπημένη μου σκιά τοῦ φίλου μου, ξανάλα καὶ πάλι στὸν οὐράνιο τὸν κύκλο σου καὶ πέ μου μέσα σὲ ποῖο σπήλαιον τὸ σῶμα σου κοιμᾶται; Ποιοὶ λόγοι πρᾶσινὸςπαρτοὶ ποῖα δροσερὰ λειβάζει φιλοξενοῦν τὸ σῶμα σου; Δὲν θὰ σὲ ξανακούσω στῆς τρικυμίας τῆς βοῆς, στῶν ποταμιῶν τὸν κρότο, ὅταν ἄνω στὸν ἄνεμο τὰ ξωτικά καθάλλα διαβαίνουν τὴν ἐρημίαν;» Ὁ Κόναλ.

Τὰ ὄπλα τοῦ ἀντιδονοῦν κτυπᾷ τὸν θωρακά του στοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τὰ αὐτιά. Ἐμπνᾷ ὁ ἀρχηγός του: «Κόναλ, γιὰτι ἔρχεσ' ἐδῶ τὸν ὕπνον νὰ ταραξῇς; Γιὰτι σὲ σκότος ἔρχεσαι τῆς νύχτης ὀπλισμένος; Μέσα σὲ σκότος τὸ βαθὺ τὸ τόξο μου μποροῦσε νὰ πεταχτῇ καὶ θάλαμαι τοῦ πιδ καλοῦ μου φίλου τὸν θάνατον. Ὡ λάλησε παιδί τοῦ Κόλμα, ἔλα! Τί θέλεις; θὰ σ' ἀφουγκραστῶ Κόναλ. Ἡ συμβουλὴ σου λαμποκοπᾷ ἄν ἥλιος. «Παιδί τοῦ Σέμου εἶδα», εἶπε ὁ Κόναλ, «τὴν σκιά τοῦ Κρούγα. Καὶ τ' ἀστέρια ποῦ τρεμοσβύνουν φέγγανε τὸ φάντασμα. Ἡ φωνὴ του ὁμοιάζει ἀπὸ μακρὰν ἄν ποταμοῦ τὸ κλάμα. Εἶναι θανάτου ἄγγελος καὶ ἡ φωνὴ του εἶνε τοῦ τάφου ὁ ἀντίλαλος. Αὔριο, νὰ ζητήσῃς εἰρήνην, τοῦ Ἑριν Ἀρχηγὸς, ἀλλιώτικα ἐτοιμάσου νὰ φύγῃς ἴσως ἀνάμεσα στῆς Λένας τὴν πεδιάδα.»

«Εἶπε: ὅτι ἐλάλησες μὲ τὴν σκιά τοῦ Κρούγα; Ἦταν ἀνεμοταραχὴ, ὅπου ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ τῆς Λένας τὴν σπηλιὰς ἡ καὶ ἂν τὸ φάσμα ἦταν τοῦ Κρούγα τότε σὺ γιὰτι νὰ μὴν τὸ ἀναγκάσῃς νάρθῃ ἐμπρός μου νὰ τὸ δῶ; Τὸ ῥώτησες ποῦ εἶνε τὸ σπήλαιόν του; Ἐμαθες τὸ σῶμα τοῦ ποῦ κεῖται; Τὸ ξίφος μου θὰ τόβρισκα, καὶ ἤθελα τὸ πείσῃ νὰ μὰς εἰπῇ τὰ μέλλοντα. Πλὴν τί θὰ μὰς διδάξῃ; Ἀκόμη χθὲς ἦταν ἐδῶ, ἐδῶ ἀνάμεσα μας Κε' ἀκόμη δὲ θὰ πρόφταξε τοὺς λόφους νὰ περάσῃ. Ποῖος λοιπὸν εἰμπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν προσηχὴ καταστροφὴν ὅπου μὰς περιμένει; —Τὰ πνεύματα στὰ σύγνεφα νερώνουν καὶ πετοῦνε εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ σοφὸς Κόναλ τοῦ ἀποκρίθη. «Ὅλα μαζὶ ἀναπαύονται μέσα στὰ σπήλαιά τους καὶ ὁμιλοῦν γιὰ τοὺς θνητούς ὅλα ἀναμεταξύ των. —Γιὰ τοὺς θνητούς ἂς ὁμιλοῦν ἂς λέγουν, ὅτι θέλουν ἀλλ' ἂς ἀφήσουν ἡσυχία τὸν δούκα τοῦ Ἑρινου, Στὰ μαῦρα τοὺς τὰ σπήλαια ἐμέν' ἂς λησμονήσουν. Ἐγὼ ὅπως δὲν γονῶ διωχόμενος ἀπ' τὸν Σιδάρα. Ἄν ν' ἀποθάνω χρεωστῶ τὸ μέλλον θὰ διδάξῃ, ὁ τάφος μου, ποῖος ἦμουνα! Ὁ κυνηγὸς θὰ βρέχῃ μὲ δάκρυα τὴν πλάκα μου καὶ πένθος θὰ σκαπάσῃ τῆς ἔμορφης Βραγγέλας μου τὸ στήθε. Δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον μὰ τὴ φυγὴ φοβοῦμαι. Νικηφόρον ὁ Φίγγαλ μ' εἶδε πάντοτε. Ἐσὺ καταραμένο φάντασμα ἔλα τοῦ βουνοῦ ἐμπρός μου, ἔλα κάτω στὸν κύκλο σου τὸν φωτερὸ, τὸν θάνατό μου δεῖξε στὰ χέρια σου καὶ δὲν θὰ ὄῃς νὰ φύγω! Γιὰ τοῦ Κόλμα, τρέξε, κτύπα τὸν θώρακα τοῦ Καὶρδάρη! Εἶνε ἀνάμεσα στὰ δέλη τοῦ γυρτὸς καὶ κρεμασμένος! Τὰ παλληκάρια ἂς σηκωθοῦν, ἐξαφνικὰ ἂς πέσουν Ἄς ἐντυθοῦν τὰ ὄπλα τους γιὰ τὴν καινούργιαν μάχην! Ὅσο πολὺ καὶ ἂν ἔργησῃ ὁ Φίγγαλ, γιὰ τοῦ Κόλμα, θὰ νάβγουμε ὅλοι νικηταὶ ἢ θὰ 'ποθάνουμ' ὅλοι»

Ἀλεξάνδρεια 18)12 1903.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΤΑΖΕΛΛΗΣ

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΛΕΜΟΝΙΑ ἂν ὄνειρευτῇς κ' εἶναι σάπια, λόγο τοῦ Μιστριώτη θὰ διαβάσῃς.

ΣΚΟΥΦΙΑ ἂν δῇς πῶς φορεῖς, ὁπαδός του θὰ γίνῃς.

ΣΠΙΤΙ ἂν κοιτάζῃς κ' εἶναι ἀνοικιαστο, θὰ γίνῃς τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας».

ΜΑΤΙΑ ἂν ὄνειρευτῇς πῶς τὰ βγάζεις μὲ τὰ ἴδια σου χέρια θὰ γυρίσῃς ἀπὸ τῆς δημοτικῆς στὴν καθαρεύουσα.

ΒΑΓΓΑΛΙΟ. Μὲ φοιτητὴ θὰ τὰ βάλῃς.

ΧΤΕΝΙ. Μαλλιαρὸς γυρεύεις νὰ γίνῃς.

ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ. Θὰ σὲ βάλῃ μπροστὰ ὁ «Νουμᾶς».

ΒΕΛΑΔΑ ἂν ὄνειρευτῇς, σημαίνει πῶς θὰ βγάλῃς λόγο στὸ Βερολ. ν.

ΤΑΞΙΔΙ. Ἄν πᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθο, ὁ Ξενοπούλος θὰ σὲ κρίνῃ. Ἄν κατὰ τὴν Ἀσία ὁ Κανελλίδης. Καὶ ἂν πρὸς τὰ Ἁγία Χώματα, ὁ Χατζιδάκις.

ΓΑΥΓΙΣΜΑΤΑ ἂν ἀκούσῃς στὸν ὕπνο σου, κάλλιο νὰ μὴ διαβάσῃς ἐφημερίδα ἂν ξυπνήσῃς.

ΠΟΝΟΣ. Ἄν δῇς πῶς πονεῖ ἡ κοιλία σου θὰ διαβάσῃς τὰ «Ἀλγῆ». Ἄν σοῦρθῃ μαζί μὲ τὸν πόνο καὶ ἀναγούλα, θὰ διαβάσῃς κανένα χασμουρογράφημα τοῦ «Ἐμπρός».

ΓΛΩΣΣΑ. Ἄν ὄνειρευτῇς πῶς μιλάς γλῶσσα ποῦ δὲ νοιώθεις, θάνατῳ σου τὸν Ἐπισκοπόπουλο ἂν ξυπνήσῃς.

ΛΑΣΠΗ. Ἄν πέσῃς μέσα ὡς τὸ λαιμὸ, βουλευτῆς θὰ γίνῃς. Ἄν ὡς ταῦτιά, ὑπουργός.

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ νερόβραστα ἂν ὄνειρευτῇς, θὰ διαβάσῃς κυριο ἄρθρο τῆς «Πρωίας».

ΚΡΕΜΑΛΑ ἂν ὄνειρευτῇς, κ' εἶσαι κρεμασμένος μὲ θηλειὰ κορδόνι, θὰ σοῦ δώσῃ ρουσφετί ὁ Ντελγιάννης.

ΠΑΙΧΝΙΑΙ. Ἄν παίξῃς χαρτιά στὸν ὕπνο σου κερδίζεις χάνεις, θάνατῳ σου τὸ Θεοτόκη στὸν ὕπνο σου.

ΚΡΟΜΜΥΔΙΑ. Ἄν τρῶς κρομμύδια στῶναιρὸ σου καὶ δακρύζον τὰ μάτια σου, θάκούσῃς τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ». Θὰ σὲ τσοῦξῃ μὰ θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ.

ΠΡΑΣΑ ἂν ὄνειρευτῇς, εἶναι ὁ Χατζιδάκις ποῦ τρῶει τὸ Πράσο τοῦ Κρουμπάχερου.

ΣΑΛΑΤΑ ἂν τρῶς στὸν ὕπνο σου, θὰ διαβάσῃς ἄρθρο στὴν «Ἀκρόπολη», μ' ἀνεκατεμένη δημοτικὴ καὶ καθαρεύουσα.

ΚΟΥΡΚΟΥΤΙ ΑΝΑΛΑΤΟ ἂν γεύῃς, σημαίνει πῶς θὰ διαβάσῃς νοστιμιὰς τοῦ Πάπ.

Ο ΚΑΛΧΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Ριγκολετίδην. Σὰς εὐχαριστοῦμε, μὰ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνεταί περισσότερος λόγος γι' αὐτὸ τὸ παστρικὸ κουμάσι. Πολλὰ του εἶναι καὶ αὐτὰ ποῦ τοῦ λέμε σήμερα. Καὶ δὲν θὰ γράψαμε οὔτε λέξη, ἂν δὲν φοβοῦμαστε πῶς ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦναι ἔτοιμοι νὰ μιμηθοῦν τὴν «Ἐστία» καὶ νὰ χειροκροτήσουν τὰ λωποδυτικὰ του κατορθώματα. Ἄς χαίρεται ὁ λεβέντης τὸν θρίαμβό του. Γιὰτι νὰ τοῦ χαλάσουμε τὸ κέφι του; —κ. Ν. Συρ. Μάλιστα. Ὁ κ. Ξερν. ἔχει γράψῃ καὶ τὸν ἀνθρώπο τοῦ κόσμου. Ἐπάνω δὲ σ' αὐτόν, τοῦχε, σκαρώσει ἀπὸ χρόνια κ' ἕνα νόστιμο ἐπίγραμμα ὁ Στρατήγης:

Νὰ ξεφωνήσω μοῦρχειται
ὅταν σὲ βλέπω ἐμπρός μου:
—«Συλλάβετέ τον! Ἐγραψε
τὸν «Ἀνθρώπο τοῦ κόσμου!»

—κ. Σέκε Νέτ. Οἱ στίχοι σας καλοὶ, μὰ σὰς πιάσαμε ἄντερ ἀπὸ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ πάθημά μας ἄρρησας πιά νὰ προσέχουμε ὅχι μονάχα στοὺς στίχους, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀκροστιχίδα καὶ στοὺς ἀναγραμματισμοὺς τῶν ψευδωνύμων. Λοιπὸν, κύριε, οἱ μὲν στίχοι σου ἀποτελοῦν τὴν ἀκροστιχίδα Κουρούπης τὸ δὲ ψευδώνυμόν σου τε-νεκέ. Μὲ Κουρούπιδες λοιπὸν καὶ μάλιστα τενεκεδέ-νους, δὲν τὰ δάξουμε. Τὸ λέμε μιὰ φορὰ γιὰ πάντα.—κ. Κ. Δ. Βερολίνου. Μείνατε ἡσυχος. Θὰ γίνῃ ὅπως μὰς γράφετε.—κ. V. Fil. Minieh Αἰγύπτου. Σὰς εὐχαριστοῦμε τὸ φύλλο θὰ σὰς στέλνεται ταχτικά.—κ. Ε. Πωλ. Δὲν ξέρουμε πότε ἀκριβῶς θὰ βγῇ τὸ βιβλίο τοῦ Κάντ, γιὰ τὸ ὅποιο ἔγραφε σὲ περασμένο φύλλο ὁ κ. Τσαρκίχης, μὰ θαρροῦμε πῶς τυπώνεται.—κ. Στ. Στυλ. Συμφωνοῦμε μὲ τὴ γνώμη σας. Ὁ κ. Πατερνός (ὅπως μετὰφρασε κάποιος τὸν κ. Paternostro) εἶπε πῶς θὰ γράψῃ, ἂν γυρίσῃ στὴν Ἰταλία, γιὰ τοὺς λογίους μας καὶ πῆρανε φόρα κ' οἱ διάφοροι ἄλλοι καὶ γράφουν γι' αὐτὴν χρονογραφήματα μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα πῶς θὰ τὸν συγκινήσουν καὶ θὰ τὸν κάνουν ἔτσι νὰ τοὺς περάσῃ καὶ αὐτοὺς μεθαῦριο στὰ φιλολογικὰ του κατὰστιχα.—κ. Πρ. Ἀνθεθνικό. Πολὺ σωστὰ καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Μὰ δὲ βρίσκετε πῶς τοῦ πᾶσι πολὺ νὰ γίνῃ τὸση κουδένια γι' αὐτόν; Εἴκοσι καὶ ἀπάνω γράμματα μὰς ἔχουν στείλει, μὰ ποῦ χώρος; Ἄς τάψουμε τὸ παιδρὸ αὐτὸ ὑποκείμενο νὰ χαίρεται τὸν θρίαμβό του.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλουσιώτερον εἰς μηχανήματα
ΕΚΤΕΛΕ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΑΣΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR
N. S. LARDIS
ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.